

HIMALAY

Návrat domů

Jeskyně Skála Útočiště

Svaté hory

MM

Putnau

Milým přátelům
rodině Putnů
6. č. 1. 1944

28. V. 44

Pokoř Valm!

A neshánějte se,
co budete jíst
a co pít
a netrapte se tím.

Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa.

Váš Otec přece ví, že to potřebujete.

Vy však hledejte jeho království

a to ostatní vám bude přidáno.

Ježíš

*Nejvyšší Pravdě,
Lásce
a Milosrdenství*

Na kolenou

*Všechno ztichlo,
jenom pochodní tu plane pár,
hranice se k nebi zvedá,
to je lesa dar,
tak tu stojí ti,
co nechtějí žít na kolenou.
Z tvářích vážných čteš o touze hledání
o snech velkých,
v kterých jim vždy někdo zabrání.
tak tu stojí ti,
co nechtějí žít na kolenou.
Dej jim světe, dej jim sílu
a drž pevně jejich víru,
když nám slabost brání jít,
takhle jít.
Dýchat vůni starejch stromů,
co oheň si vzal
a bejt s lidma,
s kterejma bejt sis vždycky přál,
alespoň na chvíli
na všechno ostatní zapomenout.
Ráno do trávy tiše se potají smát,
tomu jak jsi tu šťastnej
a jak jsi tu rád,
však než zapadne slunce
musíš se vrátit a zapomenout.*

Honza Nedvěd

NAHAM KARTÁ PRABIUDÍP KARTÁ MAHÁPRABIUDÍP KARTÁ III KEVALAM

ÓM SATJA BRAHMA

ŠRÍ DÍP PARIPÚRAN NARAJAN NAMAH

Existuje něco jako tajná stezka. Je tajná ačkoli ji nikdo netají, nevidíme ji, ačkoli ji máme stále na očích. Nejbližší jsme ji byli kdysi v dětství, tak mezi patnácti až osmnácti lety. Tehdy byla naše srdce nejčistší a my jsme se toulali po lesích, bádali v jeskyních, usínali u nočních ohniček, parta romantiků, trampů samotářů. Četli jsme si v Bibli, v kostelích jsme měli v lavicích svá místa, po nocích jsme cvičili karate, a to vše bylo nevinné a čisté. Světa dospělých jsme se tiše obávali, viděli jsme dobře ten ubíjející všední stereotyp, který nám nabízí. Osm hodin práce, osm hodin spánku, osm hodin práce, osm hodin spánku... a to po celý život, bez naděje na únik, bez naděje na osvobození... Co vlastně člověku zbývá pro vlastní Žití? Dospělí nad námi kroutil hlavou a čekali, že z toho vyrosteme sami, jakmile poznáme realitu. A mnozí strženi davem skutečně vyrostli a teď nevědomě bloudí ve světě dospělých bytostí, jemuž jsme se kdysi vysmívali. Jejich srdce se pod tlakem okolního světa změnila a tulácké stezky bez nich osifely.

Někteří však dosud bojují, ačkoli i jejich srdce jsou jítřena bolesti dobře míněných rad našich dospělých bližních: "Kdy už z toho vyrosteš? Kdy už budeš normální? Musíš přece myslet na budoucnost! Podívej se, rodiče tě potřebují ve firmě! Máš je vůbec rád, že jim nechceš pomoci?" Každý něco podobného prožil... všichni ti trampové, tuláci, romantické duše, dospělé děti, dobrovolní nadšenci, nadšení badatelé, lidé kteří mají své sny... Ti všichni jsou čeští sádkuové skrze něž vstupuje láska na svět...

Je takový pěkný poučný příběh: "Žil byl jeden král a ten měl takové malé království. Všichni lidé se v tom království znali a měli se navzájem rádi. Poddaní krále z celého srdce milovali pro jeho moudrost, a laskavost s níž pro dobro všech, spravoval království. Láska tekla mezi lidmi mocným proudem tam a sem a každému přinášela jen samé štěstí. V tom království však byla jedna hrozně zvláštní věc: městská studna. Od nepaměti bylo zakázáno z ní pít, dokonce i kněží to hlásali a tvrdili, že by to byl hřích, a že by se mohlo stát něco strašného. Ta studna byla takové záhadné tajemství a jako každé tajemství, i tato studna k sobě přitahovala lidskou zvědavost. Ale lidé odolávali pokušení ochutnat její chladivou vodu. Stalo se však, že jedno parné léto dlouhý čas vůbec nepršelo a všechny studny vyschly až na jedinou: záhadnou zapovězenou studnu! Zpráva o tom se rychlostí blesku rozšířila po celém království. A tehdy se veškerý živý lid shromáždil u roubení studny a přemýšlel, co si počít. Až tu kohosi zmučeného žití napadlo se napít, a po něm druhého, pak třetího a zakrátko se napili všichni

z celého království, muži i ženy, děti i starci... všichni pili. A večer toho dne se stala hrůzná věc. Všichni zešileli! Ale bylo to zvláštní šílenství - nikdo si ničeho nevšiml, nikomu nepřipadalo něco divného. Jediný kdo ze studny nepil byl milovaný a všemi ctěný pan král a to proto, že měl svou vlastní studnu na hradě na vrcholku hory. Když se doslechl co se stalo, že všichni pijí ze zapovězené studny, tehdy opustil své hradní sídlo v oblacích a sestoupil mezi svůj lid. Šílení lidé na krále hleděli a vůbec ho nepoznávali. Najednou se jim zdálo být divný. A protože to tak viděli všichni, najednou získali jistotu: jejich král zešilel! Zbláznil se! Když král spatřil temnotu v očích svého lidu, ucouvl. Co má teď udělat? Jak jen svým milovaným bližním pomoci? Má se napít ze zapovězené studny taky?

Takže je tu něco jako tajná stezka, která je stezkou našeho vlastního nevinného dětského srdce. K tomu abychom ji objevili nelze učinit nic - jen jediné - vzpomenout si! Kdo nezapomněl, ten pochopí. Vždyť taková slova jako jsou: LÁSKA, OSAMĚNÍ, SMRT, MLČENLIVOST, CELIBÁT a mnohá další, jež nám byla až dosud nesrozumitelná, a jichž jsme se i obávali a snad i děsili, se náhle stávají důvěrně známá jako průchody ke Štěstí a Osvobození....

Existuje něco jako široká cesta a to je cesta jež se vine nížinou v údolí napříč světem lidí. Ale pak je tu též úzká pěšinka, jež vede jako horská stezka osamělého poutníka strmým výstupem vstříc oblakům na vrchol Hory. A to je cesta Boží Milosti.

S výstupem po úbočí Hory začínáme vidět z ptáčí perspektivy Božskou Hru, jež se odvíjí tam dole v údolí, ale začínáme též chápat, že *vše je tak, jak to je* a že vše má svůj význam, včetně takových věcí jako je třeba utrpení, neboť i utrpení je součástí Božské Hry a Božích Milostí. Jsou to nesmírně jemné věci, které spatříme tam z výšin horských poustev, ale tehdy si též začínáme uvědomovat moudrost takových slov jako jsou NEPŘIPOUTANOST, NEZASAHOVÁNÍ, ODPUŠTĚNÍ, SOUCIT, POKORA a mnohá další. A taky TAJEMSTVÍ, neboť věci které náhle vidíme jasně vlastní zkušeností, a které nám připadají naprosto samozřejmé, by při předčasném vyslovení ústy způsobily jen nepochopení a utrpení. Proto též ty nejhlubší pravdy nám Mistři přibližují v básních a na podobenstvích legend a pohádek, neboť to všechno jsou mystické příběhy!

A tak se stáváte mlčenlivými, neboť rozumíte slovům starých Mistřů, žc: "Chcete-li něco říci o Bohu, pak nejlepší bude mlčení." A ještě něco pochopíte z učení starých Mistřů: stačí nosit v srdci ohně Lásky a pak jste volní a můžete dělat co chcete.

A přitom třeba jen tak, pro tu radost, pro tu chvíli, napíšete pár básni a bez nějakého zvláštního důvodu je věnujete svým bližním.

Gjánešvárpuri, Dítě Boží

Ti kteří šli cestou moudrosti
nestavěli kláštery, nikdy nepřednášeli,
nevydávali knihy a neměli ani žáky,
avšak navzdory tomu měli úžasnou moc
na mysl druhých lidí.
východní Mistr

Prolog

Na Silvestra roku 2000 přicestoval osamělý poutník k pakistánsko - indické hranici. Měl za sebou tisíce kilometrů dlouhou cestu po legendární poutní trase hledačů Osvícení, jež se táhne napříč Evropou, Tureckem, Iránem a Pakistánem do Indie. Do Svaté země však již toho silvestrovského dne nebyl vpuštěn. A tak až následujícího jitra - v první den třetího tisíciletí - vstupuje neplánovaně, leč symbolicky, poprvé v životě do své duchovní vlasti, jejímž synem se stal, když před pár roky poklekl k nohám indického světce Paramhanse Šri Svámího Mahéšvaránandy.

Poutník cestuje přímým směrem do Himaláje. Proč putuje přes pul zeměkoule do Svatých hor, o tom nelze nic říci. Prostě se to stalo, samo od sebe. Poutník putuje k zasněženému prameni Gangy a poté se usazuje v osamělé meditační jeskyňce při úpatí Himaláje. Zde se věnuje své duchovní praxi. Počátkem května ho Cesta vede zpět do Čech, kde se usazuje v horské kapli ve Starých horách a očekává začátek pracovní sezóny horských cestářů.

Jsou věci, které jsou velmi jemné na to, aby se daly vyslovit. A tak ani toto dílko původně nemělo vzniknout, ale nakonec poutníkovo srdce dalo k psaní souhlas a uzavřelo mlčenlivosti jen jeho ústa... Zde je část myšlenkových útvarů, které vstupovaly poutníkovi do vědomí během jeho života ve Svatých horách - Himalájích. Vše ostatní zůstane tajemstvím.

Slova nás oddělují od Boha.

Pohádka o zpěvákovi a jeho službě

V jednom království žil jeden slavný Zpěvák. Měl překrásný hlas a byl tak oblíbený, že ho v tom království znalo každé malé dítě i stařec. Jeho jméno bylo tak slavné, že bylo známější než jméno samotného pana krále. Králové se na trůnu střídali, a lidé té země si toho ani nepovšimli. Zato Zpěvák v srdci lidí zůstával. Jak by né: vždyť svým přenádherným hlasem zpíval jen o lásce a o Bohu... a každému tím přinášel jen samou radost a štěstí.

Zpěvák měl všechno, co k životu potřeboval. Nejen veliké bohatství, které mu zaručovalo bezstarostný život až do smrti, ale i lásku všech, kterým svými písněmi pomáhal a sloužil... Přesto se však v jeho srdci objevoval zvláštní nepokoj. Cítil ho zvláště na jaře, když roztál sníh a ve vlhké hlině se objevily první podléštky, a pak znovu na podzim, když ze stromu padalo zlaté listí a jako koberec dláždilo cesty. V takových chvílích zažíval Zpěvák zvláštní pocit, jakoby mu v jeho krásném životě něco důležitého unikalo a chybělo. Tehdy se mu v srdci ozýval tichý hlas, který mu připomínal jeho dětské sny, a volal ho kamsi do dalek, do neznáma... a ten hlas zněl naléhavě a znepokojivě... Již mnohokrát se Zpěvák chystal vydat za voláním svého srdce. Nevěděl kam jde, ani proč tam jde... jen ve svých představách následoval jemné volání svého srdce. Představoval si jak putuje napříč liduprázdnými divokými horami, usíná u ohýnku pod hvězdnou oblohou, pije vodu ze třpytivých lesních studánek, poznává obyčejně lidi vzdálených zemí... Byla to jen cesta za romantikou, nebo spíš nějaká pout'?

Potom však pokaždé jeho snění přerušil druhý hlas v jeho nitru. *"A co když se ti tam v těch dálkách něco stane? Co budeš jíst a kde budeš spát? A co když lidé zapomenou na tvé písničky, když nebudeš pravidelně pořádat svá zpěvácká turné? Co když tě pak přestanou mít rádi? Čím se pak budeš živit, když umíš jenom zpívat...?"* A při té představě promíkl srdcem Zpěváka tak mocný děsivý závan strachu a osamění... že když pokračoval ve svých úvahách, tak ho začaly napadat takové myšlenky jako: *"Vždyť lidé přece potřebují abych jim sloužil svým zpěvem, který by je obveseloval v jejich těžkém životě. Mám přece vůči nim zodpovědnost... Přece je nemohu zranit tím, že odejdu..."*

A tak Zpěvák dál zpíval lidem své písně o Bohu a o lásce, dál pořádal svá zpěvácká turné, ba ano i náruč ženy vyhledal a dětmi se obklopol... a za svůj život vykonal mnoho dobra, ale nikdy nezjistil, KDO nebo CO se skrývalo za voláním jeho srdce...

Jenom být na cestě, může být cílem.

východní Mistr

Návrat domů

Proč plašit psaním básní příchod Ticha?

Jak vysvětlit Ti, milý Theofilu,

proč mi do očí vstupují slzy,

jen tak - bezdůvodně.

když kráčím indickými uličkami

a jejich mystická atmosféra

mě vrhá kamsi hluboko do propasti času?

Je to jen fantazie,

a nebo vzpomínka na dávno zašlé časy?

Ten pocit bezčasu, když stojím v Rišikéši,

v bráně Himaláje, na břehu Gangy.

Lidé se tiše modlí,

na hladině řeky plují lodičky

z oranžových kvítků a zeleného listí,

vonná tyčinka na nich doutná,

a plamínek svíčky září.

Ticho a klid.

Obrázek stejný

jako před tisíci roky.

Kulturní šok

Na ulici Rišikéše potkávám svého prvního sádhu.
Volá na mne a dobíhá mne.
Je to muž impozantního vzhledu.
se žlutými pruhy na čele.
*"Možná je to anděl, který mi přišel říct,
kde na mne čeká v horách má meditační jeskyně."*
napadá mne.
"Kdo jste?", ptám se sádhu.
A sádhu v oranžovém rouchu
mi vysvětluje své formální zařazení
v řádu sanjásinů.
A já hned vím,
že ten muž předemnou, není Mistr.
Zve mne na čaj.
Cosi ve mě se zdráhá, ale přijímám.
Nad šálkem čaje mi sádhu vysvětluje,
že je učitel jógy a meditace...
tak jestli mám nějaké otázky...?
Nemám...
snad jen není-li tu někde malá meditační jeskyně...
Jakmile do mne sádhu proniká dosti hluboko,
ihned přichází k jádru našeho setkání.
"Já jsem sádhu!"
"Takže se nestarám o peníze", oznamuje mi.
"ale teď je potřebuji, tak mi dej sto rupií..."
"Můžeš si na mě udělat dobrou karmu",
vycítuji intuitivně sádhuovu hru.

Podávám mu padesát rupii,
což je v Indii na almužnu dosti peněz.,
ale sádhu natahuje ruku chtivě dál
a s velitelskou chladnokrevností oznamuje:
"Ještě padesát rupii!"

Dávám, mu je,
a přitom říkám milému "světci" : *"To není oukěj"*.
a odcházím od něj.
Inu, za všechno se musí platit.

*Řídíš tuto situaci,
nebo tato situace řídí tebe?*

Kulturní šok 2

Potkávám sádhu,
co dělá lidem na čele červené tečky.
O tečku nestojím,
ale almužnu mu toužím dát.
Podávám mu pár rupii.
sádhu mi pohlédne do dlaně
ale když spatří rupie,
tak říká: "Né!"
"Já chci dolary!"

A tak nedostal nic.

*Jaké je to štětí
nic nechtít.*

O mistrovství dávání

Žil byl jeden Mistr. Víte o tom, že Mistři někdy působí dosti podivínsky... Nuže! V jednom osamělém domku žil jeden Mistr, který, se po celý den věnoval meditacím a rozjímání.

Jednoho dne - to právě recitoval Buddhovy sůtry - se dveře jeho domku neslyšně otevřely a dovnitř jako duch kdosi vstoupil. Zloděj! Temná postava se zahalenou tváří a s mečem za opaskem vešla do místnosti, z níž se ozýval zpěv.

Mistr jemně pohnul koutkem oka, a když spatřil lupiče, tak řekl: "Peníze jsou támhle v tom šuflíku." A na to dál pokračoval v recitaci sůter. Lupič otevřel šuflík, vzal z něj peníze a již se měl k odchodu, když tu zpěv ustal a místo něj se ozval Mistrův hlas: "Něco tam nech! Zítra musím zaplatit nájem!" A nato se místností opět rozezněl zpěv. Lupič překvapený Mistrovými slovy skutečně část peněz vrátil zpět do šuflíku a již se opět chystal k odchodu, když tu zpěv sůter znovu ustal a Mistrův hlas řekl důrazně: "Nezapomeň poděkovat!"

"Děkuji", vykotal ze sebe zmateně lupič a i s penězi utekl.

Po nějakém čase byl lupič dopaden a policisté zjistili, že jednou z jeho obětí byl i Mistr.

"Ale kdepak", řekl na to Mistr. "Já jsem mu ty peníze dal sám a on mi ještě poděkoval!"

Když se dopadený lupič doslechl, co oněm řekl Mistr, tak po propuštění z vězení se za ním vypravil a stal se jeho žákem...

Ale tím příběh ještě nkončí...

Po nějaké době se Mistr se svým novým žákem vydal na procházku do města, když tu v jednom koutu ulice spatřil jakéhosi člověka jak žebrá. Mistr ihned poručil žákovi, aby se rozběhl zpět do kláštera a přinesl mu jeho peněženku. Žák se rozběhl a za nějakou dobu se celý uřícený vrátil i s penězi. Mistr vyjmul z peněženky velký peníz a vložil ho žebrákovi do dlaně.

Jiný den šel Mistr s žákem opět do města, aby pořídili nějaké nákupy. V koutu ulice opět kdosi žebřal a natahoval k ním ruku. Mistr pohlédl žebřákovi do očí a šel dál a nic žebřákovi nedal. Když to spatřil žák, tak řekl nechápavě: "Mistře, peněženku máme přece v nákupní tašce!"

"Já vím", odpověděl Mistr a pokračoval ve své cestě.

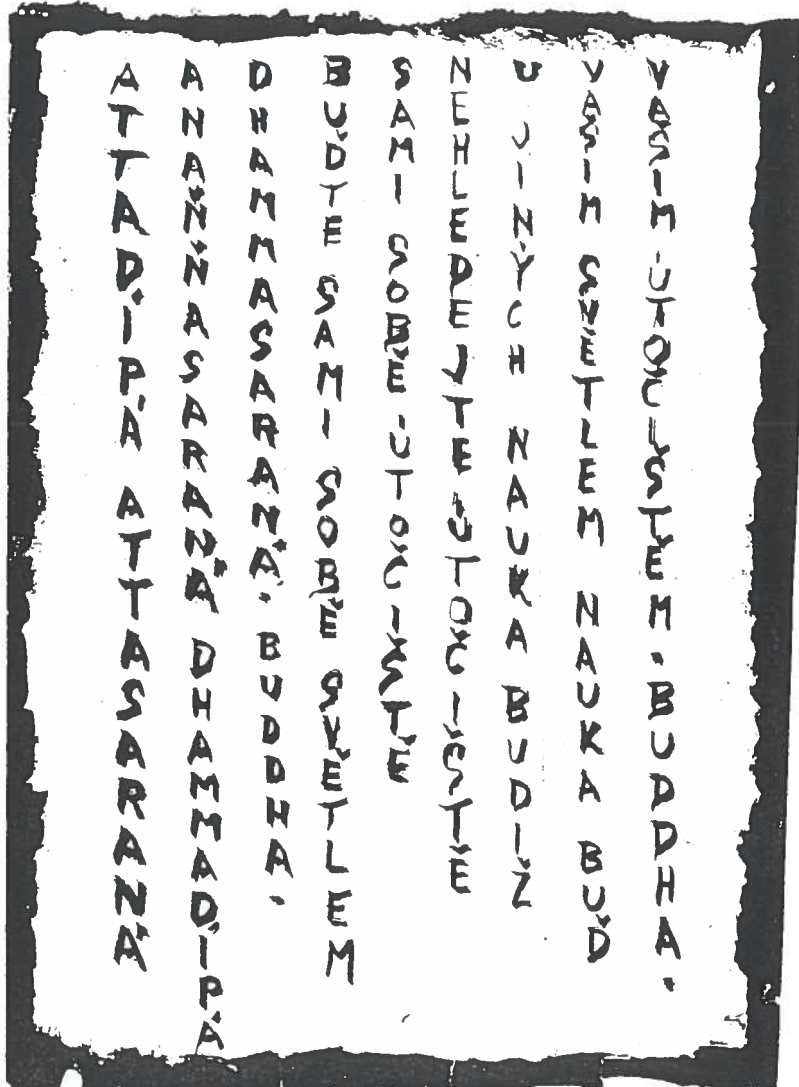
Dávání je tvé skutečné bohatství.

Indie, nejlepší škola dávání na světě!

Pohádka o samostatnosti

Do kláštera přišel nový žák. Večer bylo meditační sezení, které trvalo celé hodiny. Klášterní novic nebyl na něco takového zvyklý... začaly ho bolet nohy, a tak se opřel zády o sloup.

Když meditace skončila tak Mistr stručně podotkl: "*Učíme se zde o nic se neopírat*", a krátce spočinul pohledem na novém žákovi. Od té doby se již o nic neopíral.

Marihuanový guru

V himalájské vesničce Lanka,
v boudě z vlnitého plechu,
sedí u ohně,
muž v oranžovém rouchu.
Sedí na jednom místě,
již mnoho let nikam nechodí,
ani nahoru k pramenu Gangy,
ani dolů do himalájských údolí.
Celý den zpívá posvátné zpěvy,
hraje na bubínek,
a okolojdoucí zve na sladký čaj.
Za trochu posvátného popela ze svého ohně,
ho zbožní vesničané jídlem zásobí.
mládeci z vesnice mu vodu do kyblu přináší
a slovom moudrosti naslouchají.
Čas od času,
tak asi jednou za dvě hodiny,
zahříchá sádhu ohlušujícím výkřikem
jež se nese himalájským údolím
jako úder hromu:
"AHÁÁÁLAK!!! KHIJ!!!!"
A celá vesnička ví,
že jejich světec
si právě zapaluje
další dýmečku
marihuany.

Nabízi mi abych si taky zakouřil.

"*Marihuana je iluze.*".

odpovídám.

V očích sádhua,

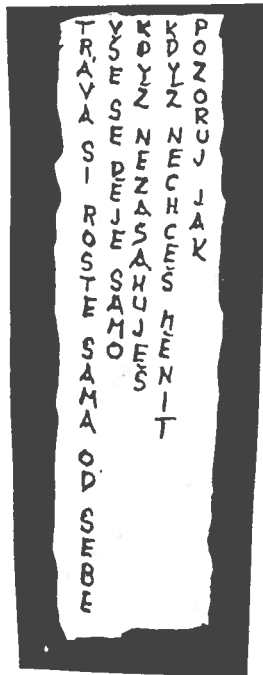
se zří překvapení,

ale jeho ústa nic neodpovídají,

jen další dýmečku vykuřuji.

"*Očista*".

dodávám tiše jediné slovo,

*Kéž bych znal tolik Božských písní,
abych mohl zpívat celý den.*

Odpoutanost

Ach, to ego!

Chtělo by na sebe poutat mé vědomí...

Chceš-li být opravdu svobodný,

potom se odkloň

od lidských slov

a lidských tváří.

a přikloň se k Bohu a duchovní Cestě!

Pokud procházíš světem

a nesnažíš se nic uchopit,

nic si přivlastnit,

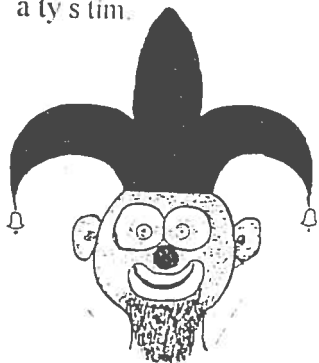
ani se ničeho dotknout

a když nic nazýváš *svým*,

potom obdržíš mystické vidění světa.

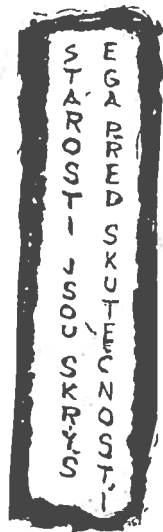
vše bude posvátné

a ty s tím.

Co je z Lásky

to vydrží.

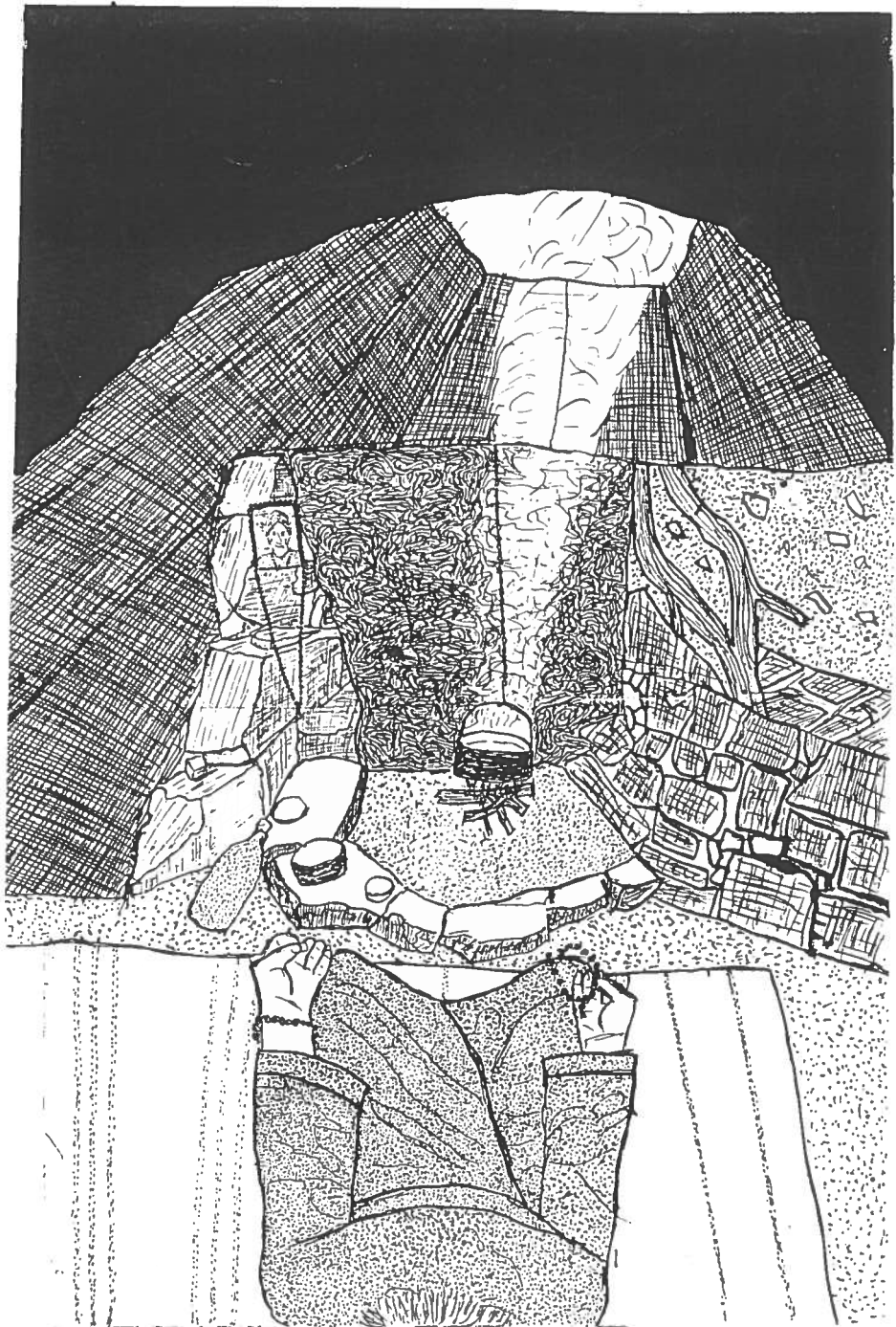

Šamanské jitro

Otvorem u stropu jeskyně
začíná pronikat jilňní svit.
Slunce dosud nevyšlo,
nebe je potemnělé,
ptáci začínají zpívat
Je časně jitro,
lidé dosud spi
jen jogíni, svámiové a sádhuvové
již medituji
a zpívají Bohu chvály.

Jeskyňka je provoněna
tajemnou atmosférou
svatosti a Boží přítomnosti...
Nedají se vylicít slovy
jitra na horské poustevně!
V srdci vykvétá růže Ticha,
je v tom cosi šamanského,
cosi duvěrně známého,
když tvá mysl pohasíná
a ty získáš dar
mystického vidění světa.

Cítíš To,
když sedíš osamocen u vyhaslého ohniště
ve stíněně jeskynní prosturce ve skále
a zahalen tmou

v tichu očekávaš zrod nového dne.
V takové chvíli zapomínáš na okolní svět,
neboť tam venku,
za otvorem u stropu jeskyně
tam není svět,
ale VĚČNOST.

*Už jsi prozkoumal jeskyni
za očními víčky?*

Vnitřní básník

Chyceni v kleci názoru,
spoutání svými myšlenkami,
zapleteni v pavučině připoutanosti,
loutky v rukách pohlavního chťiče,
nemocní nedostatkem Lásky,
ženeme se za přeludem fáta morgány

Sedím v himalájské jeskyni.
proplétám se přes pavučiny myšlenek.
a skalpelem jemného rozlišování
odřezávám jejich vlákna.
jež jako ocelová lana
spoutala mé srdce i mou duši
Osvobozuji své Já od ega
a pod nánosy špíny,
jež mi do srdce zavál tento svět,
mí bližní,
i mé vlastní hříchy.
začíná probleskovat
jako drahocenný šperk
nalezený v popelu zapomění.
můj vnitřní básník.
mudrc věčnosti.
mé pravé Já.

*Básníková ruka je nástrojem
kosmických sil.*

Příchod bouře

Vzdálené dunění bouře.

Zešeřilo se.

Ptáci utichají.

Vzduch protínají záblesky
elektrických výbojů.

Hromové bytosti přicházejí.

V jeskyni je přítmí.

Bezvětrí.

Voňavý kouř z doutnajícího františka
stoupá kolmo vzhůru.

Všude je klid.

Jen jeden jogín medituje u vyhaslého ohniště.

a rozjímá jak vyjádřit pocity.

které vzbuzuje přicházející bouře.

Pro to nejsou slova.

V tom Pocitu je záblesk věčnosti.

Záblesk dávných časů.

Stovky a tisíce let

sedí ve své jeskyni osamělý jogín

a naslouchá příchodům bouří.

Lidstvo se rodí a umírá,

a z jeho říší, kultur a civilizací,

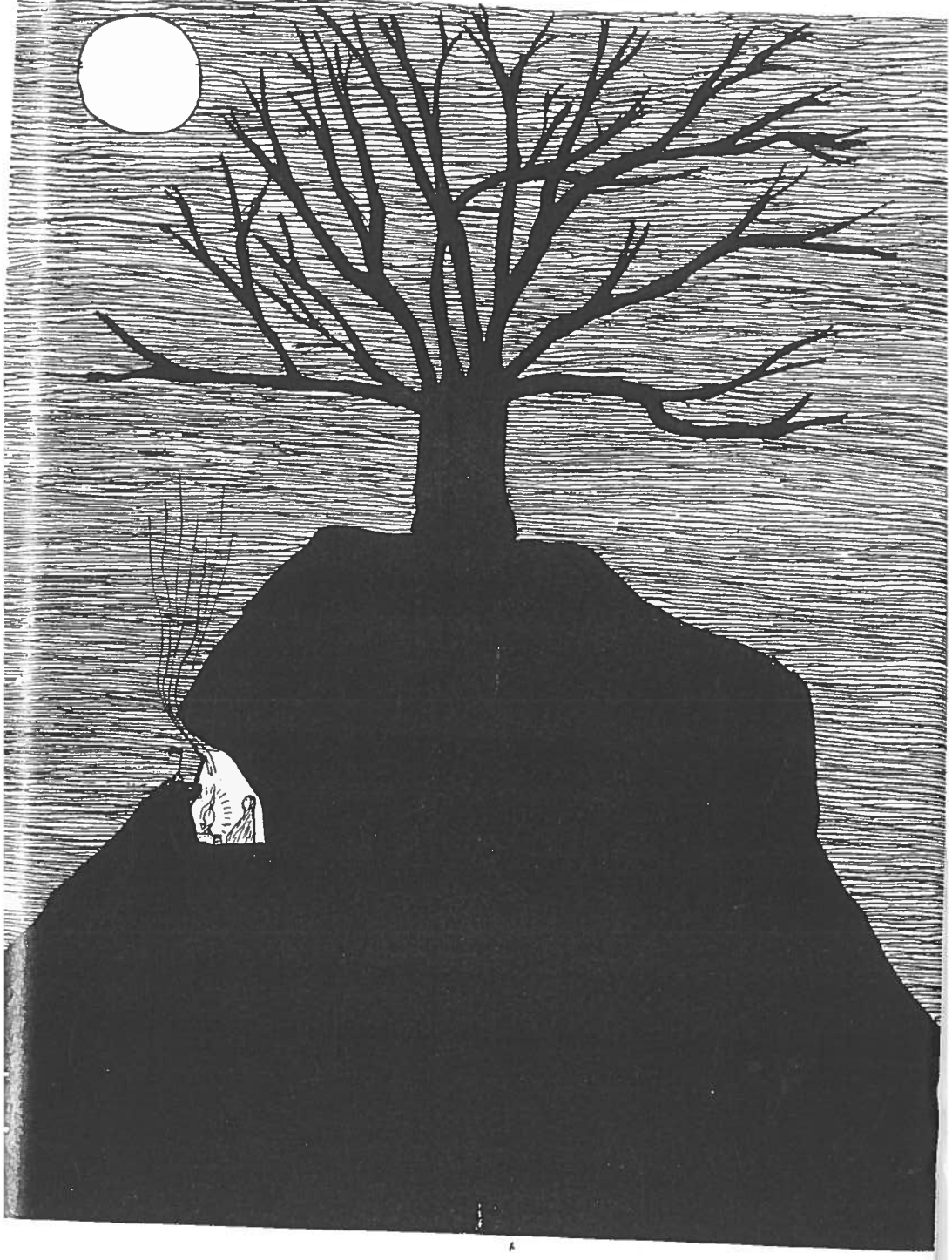
jež se včera pyšnily svým leskem,

jsou dnes pouhé rozvaliny...

ale příchod bouře je pokaždé stejný.

Vždy vzbuzuje ten Pocit.

Pocit dávno zmizelých časů.

Pocit věčnosti.
Pocit rozvzpomínání se
na střípky rozbitého zrcadla.
dávno vyhaslých vzpomínek.

*Minul další den...
o kolik modliteb jsi k Bohu blíž?*

Šamanské jitro II

Již nikdy nedovoliš,
aby ti někdo poskytl pocit bezpečí
a svou přítomností
ulehčil Tvému osamění.

Jsi tu sám,
sám před Skutečností
tváří tvář věčnosti
nelze se skrýt.

Již nehledáš útočiště u lidí.
a proto z tvého srdce
zmizí okovy připoutanosti.

Již po ničem netoužíš,
a proto bude prolomen
bludný kruh nekonečných přání.

Již nic nehledáš,
a proto nalézáš.

Sedíš u vyhaslého ohniště
v himalájské jeskyni nad Říšikéšem,
osamělý jogín,
zahalený oranžovým rouchem rozjímání...

Rozpršelo se.
Děšť bubnuje o listí,
kmeny stromů se lesknou vlhkostí,
chladný vzduch je prosycen jitřní bouří,
nevlídno je v takový čas v lesích.
Pod převisem pod skálou
je však sucho a bezpečí,
a taky klid a mír,
co chceš dělat víc,
než zapálit ohýnek
a uvařit si ranní čaj a sladkou kaši?

Zapaluješ oheň,
žluté plamínky rychle vzplanou
a rozhání jitřní přítmi.
Větvičky veselé praskají,
kouř stoupá vzhuru,

modravé obláčky
se proměňují ve vzdušné záclony,
když je sluneční paprsky prozáří.
Nad ohniště zavěsíš začouzený kotlík,
který máš tak rád,
doléváš do něj vodu,
ohnivé plamínky ho olizují,
a vzduchové bublinky se ve vodě rychle rodí.
Voda začíná vřít.
přidáváš žličku čaje,
vymačkáš citron.
a taky trochu cukru přidáváš
a přitom zvoláš šťastně:
*"Vítej jitro!
Je čas ranního čaje!"*

UŽ JSI NĚKDY POZOROVAL SVĚT
V ODLESKU JANTAROVÉ HLADINY
RANNÍHO ČAJE ?

Spolubydlící

V koutu jeskyně

mezi zeleninou

stojí na stráži

pavouk

BŘŘŘ!!!

Ty jsi ale velký!

A támhle pod tím kamenem,

co je dva metry nad hlavou,

tam bydlí škorpión...

Ještě štěstí,

že je to tak daleko...

*Jaké je to štěstí
to žítí venku!*

Spolubydlící II

Opice zvědavě koukají
co to ten jogín se svým tělem provádí.
horký vzduch se kolem prohání,
z hinduistických chrámu pod kopcem
se nese zvonění a bubnování.

Zaskřekám jako havran,
jen tak z radosti,
krkavec s černým lesklým peřím
odkudsi přilétá,
usedá na suchý strom
a s otevřeným zobákem přemýšlí,
odkud se to havraní skřekání ozývá.

*Víš kolik jsem viděl
neznámých druhů motýlů?*

Vzdávání se

Vzdej se touhy.

Vzdej se přání.

Vzdej se chtění.

Vzdej se i nechtění.

Vzdej se naději.

Vzdej se všeho očekávání.

Vzdej se vzpomínek.

Vzdej se starostí.

Vzdej se plánování.

Vzdej se rozvíjení myšlenek.

Vzdej se i hledání.

Odevzdej vše do Boží péče

a buď svoboden!

Utiš vlnobítí ve své mysli,

medituuj,

vše co hledáš je s tebou zde.

ted'

a tady na tomto místě

jsi plně Osvícen.

TO BUDE PŘEKVAPENÍ
AŽ POCHOPIŠ,
ŽE VZDAT SE EGA
ZNAMENA BÝT
DOKONALE SEBOU!

Aparigraha

Nepřijímání a neočekávání žádných darů,
ani od nejbližších přátel,
to je osvobození od chtivosti ega,
nezávislá a čistá mysl,
velmi důležitý asketický čin
na stezce jógy.

Očekávání daru
z tebe činí otroka lidí.

*"Tohle všechno ti dám,
budeš-li se mi klanět",*
tak nějak to řekl Ježíšovi v poušti ďábel.

Co by sis přál?
Jaký dárek?

*Bůh přijímá naše dary
jen z čistého soucitění.*

Himalájští jogíni

Čas od času přicházejí na návštěvu
mé meditační jeskyně
oděni v ohnivých slunečních barvách
himalájští jogíni a sádhuové.
Posadí se na zápraží jeskyňky,
zvědavě si mě prohlíží,
a já jim nabídnu šálek čaje,
nebo limonádu z citrónové šťávy.
Pak se zahalím mlčenlivostí,
nebo medituji
a oni se po chvíli tiše zvedají
a odcházejí.
Jsou to krásní lidé,
pohádkově bytosti.
Boží děti.
Myslím že patřím mezi ně.

Himaláj je svatá země.

*Každé setkání s druhým člověkem
je mystickou událostí*

Jsem Láska

"*Jaké je tvé jméno?*",
zeptal se kdosi poutníka.

"*Láska*",
řeklo poutníkovu srdce,
ale jeho ústa vyslovila:
"*Nikdo.*"

"*Kdo jsi?*",
zeptal se znovu kdosi poutníka,
když pohlédl na jeho zaprášený šat,
mnišského vzhledu

"*Jsi sádhu nebo svámi?*"

"*Já Jsem Ty.*",
odpověděl poutník...

"*Jsi blázen?!*",
on na to.

Kdo Ty?

Jsem Kdo Jsem

Jsem ten,
který Je.

Jsem ten,
který našel svůj domov.

Jsem ten,
který sedí a mlčí.

Jsem tvůj tichý pozorovatel,
tvé vlastní Já,
vnitřní básník,
mudrc věčnosti,
himalájský jogín,
Gjánešvárpuriho nejvyšší Já.

Není to pohádka???

Mé sebevědomí je v Milosti Boží.

Staň se mudrcem

Staň se svým Mistrem,

bud' dokonalý,

jako je Bůh dokonalý,

bud' ostrůvkem,

tvým náboženstvím

je Skutečnost.

Stezka gjány

Jaký to má všechno Smysl?

Co je to Skutečnost?

Co je to básně?

A odkud přišla?

Kdo to říká?

Kdo je Já?

Praxe je to, co potřebuji.

Návrat mezi české kopečky

Elektrickému skratu

mezi duchovními vibracemi himalájské poustevny
a poměry české zemičky mezi několika kopečky
čelí poutník mlčenlivostí.

"Ty nemluviš? Proč nemluviš?"

naléhá na poutníka kdosi dotčeně.

Někdo jiný ho objímá.

jiný mlčí, neboť rozumí řeči očí.

a další je šťastný, že ho opět vidí,

ale volá přítom radostně: "NENAŠEL!!!"

Inu, nikdo není doma prorokem.

Poutník již nebere vážně slova lidí,

ani jejich hněv, ale ani jejich chválu.

ani zlobu, ale ani přátelství...

poté co spatřil, jak to funguje

Pokora je projev soucítění.

*Chtěl jsem o sobě mlčet
a nic neříci.
Jsem však spokojen s tím,
co bylo řečeno.
Nechci však,
abyste se domnívali,
že si něco vymýšlím,
ale naopak uvěřili,
že tyto věci vyprávím ze zkušenosti
a mluvím čistou pravdu.
I kdybych kvůli tomu vypadal "jako blázen",
Pán, který tomu naslouchá,
zná čistotu mého svědomí
a ví, že to nedělám pro sebe,
ale pro vaši lásku a váš prospěch.*

Sv. Antonín Poustevník

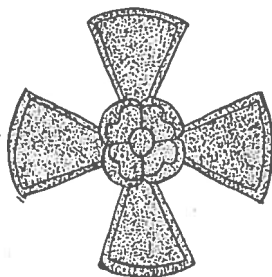
Sv. Atanáš. Život sv. Antonína Poustevníka

Poustevný v horách byly jako stánek plný božských tváří. pěvců žalmů, milovníků nauky, asketu, kteří se postili, modlících se lidí, které těšila naděje na budoucí rozkoše, a kteří se zabývali ručními pracemi, aby dali almužnu. Měli se navzájem rádi a byli svorní. A bylo to opravdu napohled jakési zvláštní území zbožnosti a spravedlnosti. Nebylo tam nikoho, kdo by utiskoval, ani toho, kdo by utlačoval, neexistovaly tam výčítky poháněče. Zato asketů bylo mnoho, cvičak všichni měli tutéž jedinou myšlenku: pracovat, aby dosáhli ctnosti. A proto ten, kdo by viděl tyto poustevný a takový řád mnichu, byl by nucen zvolat:

*"Jak skvělé jsou tvé stany, Jákože,
tvé příbytky, Izraeli!
Rozprostírají se jako úvaly,
jako zahrady nad řekou,
jako vonné stromovi
vysázené Hospodinem,
jako cedry při vodách."*

Sv. Atanáš

Život sv. Antonína Poustevníka

" Vcházejte úzkou brankou",

pravil Pán.

Co tím asi myslel?

Je zajímavé pozorovat, jak spolu věci souvisí... Poutníka by nikdy ani ve snu nenapadlo, že někdy bude stát na opačné straně zeměkoule v nejsvatějších horách světa – Himalájích. A přesto se tak stalo. Je to dílo pozitivních sil, které omývají tuto planetu a kvetou v lidských srdcích. Je to Milost Boží.

A tak je tu Pavel Klimeš, který z poutníka učinil horského cestáře a platil mu za jeho práci tak štědře, že nebylo pro poutníka věru obtížné si za půl roku romantické práce v horách Krkonošských našetřit na svou dalekou pouť, a který též i jinak skrytě ze všech sil pomáhal poutníkovi na uskutečnění jeho snu ... Je tu též jeho dcera Martina, která sama od sebe v rámci svého studia politologie a jen pro tu radost vyřídila poutníkovi na úřadech víza, což by byl pro horského poustevníka nepochybně nadlidský čin. Je tu Miloslav Míňa Klimeš, jeden z nejkrásnějších karmajóginů, jako poutník zná, i když on sám o tom ani neví. Je tu mnoho a mnoho jiných andělů, jejichž síly se spojily na poutníkově daleké cestě: jako třeba policista v Istanbulu, co poutníka pustil zdarma do metra, když nikde nemohl rozměnit turecké peníze... iránští dopravci, kteří sami od sebe slevnili cenu jízdenky do autobusu, když viděli růženec v poutníkových rukách... anděl v Teheránu, který se zjevil v patnáctimilionovém městě, aby jím poutníka bez úhony převedl na autobusové nádraží na opačném konci a přitom odmítl peníze a nechtěl víc, než jen obrázek Františka z Assisi... je tu slovenský hoch Emanuel, který se zjevil před indickou hranicí, aby poutníkovi pomohl vyplnit anglické vstupní formuláře, je tu sádhu v himalájské vesničce Lance, který se o poutníka několik dní staral jako máma, když poutník zesláblý dlouhou cestou trochu marodil... je tu himalájský jogín z něhož vyzařovala taková energie, že to poutníka málem odfouklo... je tu říšikéšský světec, který poutníka pohostil a tiše mu nabízel život zdarma v krijja ášramu... je tu mnoho a mnoho jiných andělů, které poutník potkal na své duchovní pouti, všichni ti žebráci, kteří učili poutníka otevírat srdce i kapsu a mnoho dalších... A jsou tu též milí ekologové ze Střediska ekologické výchovy a etiky Rýchory v Krkonoších, kteří opět umožnili na svých strojích vydat toto dílko...

Zde vidíme, jak vše souvisí se vším, a že ani ten nejmenší kousek dobra ve vesmíru neztratí. Pozitivní síly putují dál od srdce k srdci...

Děkuji. Děkuji. Děkuji.

Gjánešvárpuri

himalájský jogín, t.č. krkonošský poustevník
26. května 2000, kaplička pod Starou horou

J
Y
O
T
A
S
E

J
Y
O
T
A
J
A
G
A
Y
O

B
U
D
V
Ü
L
E
T
V
A'

A
N
I
N
E
C
H
T
E
N
I'

A
N
I
C
H
T
E
N
I'

J
E
T
O
J
A
K
T
O
J
E

J
E
T
O
J
A
K
T
O
J
E